

Nu ringer alle klokker mod sky

Ingemann skrev *Nu ringer alle klokker mod sky* i 1837. Det er den første af Ingemanns morgensange, der hver dækker en af ugens dage. Allerede året efter satte Weyse melodi til dem, fordi han blev begejstret for udtrykket for ”den barnet særegne inderlighed og ukunstlede hjertelighed”. Man sang dem ved morgensang på Sorø Akademi, lærte dem udenad eller skrev dem af. Sangene blev så hurtigt udbredt, at de allerede i marts 1838 blev sunget på de københavnske skoler ved morgensang. Ingemann kunne selv finde på at stå op kl. 5 for at være med til morgensang!

Nu ringer alle klokker mod sky er en søndagens sang, og den kan være blevet til ved gudstjenestetid mellem påske og pinse, når der kimes. Ingemann var ofte på vej fra Sorø til Lyngby, hvor hans ven Ferdinand Fenger var præst. Så Ingemann kan have hørt ”Førsteringningen” i Sorø og ”andenringningen” i Lyngby som inspiration til det, der siden blev til salmen ved skrivebordet.

Den er en **påskesalme**, for hver søndag er et ekko af påskemorgens budskab: Kristus er opstanden fra de døde. Livet, der sejrer over døden; det hører vi om til påske, men den glædelige begivenhed gentager sig hver søndag ved dåb og nadver.

Den er en **børnesalme**, som taler til dem, der er blevet Guds barn i dåben, små og store.

Salmens sted er Thorkilstrup præstegårdshave på Falster, hvor Ingemann var barn, og hvis idyl og lille verden afspejles i andre af hans salmer f.eks. *Nu titte til hinanden*.

Vers 1 og 2:

Vi er til gudstjeneste med klokkeringning, kimen og med salmesang:” lov, pris og bøn” Der er et ydre og et indre plan: Glæden over budskabet ” Det var en påskemorgen skøn, vor frelser stod op..”

Vers 3 og 4:

Her udfolder påskens begivenheder sig som modsætninger. Langfredag/påskelørdag - død og begravelse/opstandelse og liv. Det er trosbekendelsens led ”korsfæstet, død og begravet, men på tredje dag opstanden fra de døde”, vi møder her.

Til trosbekendelsens ”tørre” ord tager Ingemann følelserne med: ”Al verdens glæde begravet lå...” og ”Den glæde, søndagssolen så..” Modsatningerne forstærkes af ordbillederne.

Vers 5 og 6:

Her visualiseres påskemorgen: Englen sidder på gravstenen i gravhaven, fyldt med liljer, og bruger en palmegren som pegepind hen mod den tomme grav, som Jesus har forladt. Det er Ingemanns digteriske anskueliggørelse af evangeliernes ordknappe opstandelsesberetning om den tomme grav og englebudskabet.

Billedet standser ikke ved graven, men opstandelsen føres ud over hele verden til alle grave og til alle tider: "Livskongen løfter op til sig til livet sin børnevrimmel".

Sammenhold det med "Nu titte til hinanden" DDS 750 v. 5, hvor Kristus kaldes "o du som os velsigned og tog i favn de små, en morgen se vi dig i paradiset".

Opstandelseshåbet er her, også i Ingemanns tid med mange børnedødsfald, blevet nært og personligt.

Vers 7:

Her gentages begyndelsen fra vers 1-2 med opstandelsesbudskabet.

Det holder tiden sammen: Dengang hvor Jesus forlod sin grav - nu hvor vi holder gudstjeneste - engang når vi skal dø.

Håbet om evigt liv ser man i den glade scene:

En gudstjeneste i himlen, hvor børn og engle holder bøn og sang med hinanden. Det er blevet søndag i himmel og på jord en gang for alle, da Kristus opstod for vor skyld.

Gennem salmen er der en række "stemningsudtryk": glæde, jubel, lov og pris, herlighed. De er helt i Ingemanns stil, men inden for budskabets rammer og i en verden, børn kan genkende. Hertil kommer, at Kristus er "livskongen" og himmeriget er "paradishaven", så også personen og stedet er til at forholde sig til for børn. Salmen fastholder tryghed og tilhørsforhold - alene af den grund er den værd at beskæftige sig med i vores tid.

Forslag til samtale

Tal om Kristus som livskonge.

Find "glædesord" i salmen.

Arbejd med englebegrebet - lad eleverne finde engle i forskellige bøger/billeder og tal om, hvordan de ser ud, og hvad deres funktion er.